

MIA
ΘΛΙΒΕΡΗ
ΙΣΤΟΡΙΑ
ΑΓΑΠΗΣ

429

ΔΙΗΓΗΜΑ
ΤΟΥ Ι.
ΡΟΣΝΥ,
τοῦ
Νεωτέρου

ΕΒΓΑΖΑ τὸ παλτό μου γιὰ νὰ τὸ παραδόσω στὴν ταξιθέτιδα τοῦ θεάτρου, δταν εἰδα' νά προβάλῃ, ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου, δηγαιοὺς γλύπτης Σ. Σενεσάλ καὶ μά πονήθελα νά μάθω νέα του, περίμενα νά αταλαχθῇ κ' ἔκεινος ἀπὸ τὸ δικό του παλτό, γιὰ νά τὸν πλησιάσω.

'Αγαπάτο τὸν Σενεσάλ μὲ μά φιλία γιομάτη σεβασμό, ἀπὸ θαυμασμό γιὰ τὸ ταλέντο του καὶ ἑκτίμηση σὸν χαρακτῆρον του. Ξέρω τὶ τρυφερὴ καλοσύνη καὶ τὶ ἀγνά λιδυνικά αἰσθήματα κρύψινται κάτω ἀπὸ τὸ ψυχρὸ παρουσιαστικὸ τοῦ γηραιοῦ καλλιτέχνου αὐτοῦ. Είχα μάθει δλές τοὺς τίς ματικοὺς ἐλέμπομούνες: ἔπισης δὲ παρεχώρησε τὸ ἐπίδομα, ποὺ ἐπερνεῖ ως μέλος τοῦ 'Ινστιτούντου, σὲ μᾶτα φιλοκαία 'Εβραια μὲ μεγάλη οἰκογένεια καὶ ἡ δοπιά πρὸ 20 ἑτῶν, τότε πον είχε ἔνα ἀπὸ τὰ πειδὸπλατικά σώματα τοῦ Παρισιοῦ, ἐπόζαρε γιὰ τὸ ἄγαλμά του, τὴν 'Εκάβη, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ δοπού χρονολογεῖται ἡ φωνή του.

Ἐπειτα ἥθελα γιὰ τὸ δῶμα, ποὶν ἀρχίσης ἡ παράστασις, καὶ νὰ μιλήσω μαζί του γιὰ τὸ φίλο του 'Οκτάβιο Φιρμέζ, τὸν περίφημο ἑκείνη ποιητή, ποὺ είχε πεθάνει πρὸ δικαιείας σὲ πλήρη ἀφρίνεια, καὶ τὸν δοπούν ἡ φωνή είχε τόσο ὑψηλή τούτο τότε. Τὴν βραδεύα ἔκεινη στὸ 'Ωδείον, παιζόταν ἔνα ἀπὸ τὰ καλλιτεχνικὸς κόσμος τοῦ Παρισιοῦ είχε πλημμυρίσει τὸ θέατρο.

— 'Εχετε πάντα τὸ 63; μὲ ψώτηση μόλις μὲ εἰδε, διδόντας τὸ χέρι του.

— Καὶ σεῖς πάντα τὸ 65;

— Θαυμάσια!... ἡντι ἀρχήσι μιει λιγάκι κατὰ τὰ διαλείμματα... 'Αλλά περιμέντηντος αὐτορακαλά, νὰ βγάλω τὸ παλτό μου...

— Εκείνη τὴν γυναίκα υγακεία φωνή ἀκύνθιστης κοντά μας:

— Δός τε μου τὸ παλτό σας, κύριε Σενεσάλ, τοῦ ἐλεγε τὴν ταξιθέτιδα.

Είδα τότε ἔνα πράγμα μοναδικό: 'Ο γηραιὸς γλύπτης, μὲ τὴν περιβολὴ τὴν ἀμεμπτο, τὴν κόκκινη κονκάρδα στὴ μποντούντρα του, καὶ ἡ μικροκαμψωμένη γροῦστα, μὲ τὸ ρυθμωμένο πρόσωπο, μὲ τὴ φωνὴ τῆς μαύρης ρόμπας καὶ μὲ σκουρία τῆς μὲ τὶς κόκκινες κορδέλες, καιροπήδηκαν μὲ μεγάλη ἔχαραδιότητα καὶ τὰ μάτια τους γιόμισαν δάκρυα. 'Επειτα ὁ Σενεσάλ, χωις τὰ ἐνοχλητὴ ἀπὸ τὰ μαύρα φράκα ποὺ περιεφέροντο στὸ διαδρόμο, ἀγκάλιασε τὴν ταξιθέτιδα καὶ τὴν φίλησε καὶ στὰ δύο της

— Θάροις, φτωχή μου Κλεμάντ, τῆς είλε μὲ ένα τούτο πολὺ συγχεινικοῦ. Καὶ είμαστε σύμφωνοι, αἴ; Θά σᾶς συνοδεύσω στὸ σπήλαιο σας, μετὰ τὸ θέατρο. Θά πάμε μὲ τὰ πόδια καὶ θά μιλησούμε γιὰ κείνον... 'Αλλά τουλάχιστον είδατε τὸ ἔογν του;

— Μάλιστα, ἀπήντησε ἡ γηροῦλα, μοῦ φύλαξεν μιὰ θέση κοντά στὴν πορτα, αὐτὸς ἡτανε μιὰ μεγάλη εύνοια... 'Αλλά συγνώμην, κύριε Σενεσάλ, μὲ καλεὶ ἡ ὑπηρεσία μου...

Καὶ καθ' ὅν χρόνοι η ταξιθέτις ἀνέλαβε τὴν υπηρεσία της μέσα στὰ πατάκια καὶ στὶς μόριελλες, ὁ γλύπτης, χαρογέλωντας λυτηρέσσα στὸ βλέμμα μου τὸ ξεπλήκτο, μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μὲ τράβηξε στὴ σάλα.

— Πάμε νά καθήσουμε, ἔκαιε μὲ μιὰ φωνὴ ἀλλοιωμένη, θά σᾶς δώσω ἀμέσως τὴν ἔσηγηση... Είναι μιὰ σκληρή καὶ λυπητερή ἴστορια, ἀρκετά παρηγορητική ὅμως, ἀφού αποδεκνύεις ποὺς ὑπάρχουνε ἀκόμα καρδιές ἀγνές καὶ ἀφιλοκερδεῖς... 'Αλλά ἂς σωπάσουμε γιατὶ ἀνοίγει να αὐλαία...

— Ολοι θυμούνται τὴ μεγάλη ἐπιτυχία τῶν «Περιπλανωμένων 'Ιπποτῶν», οἱ δύοι παιζήτηκαν πάνω ἀπὸ 100 φροές καὶ πάντα μὲ τὴ σάλα γιομάτη ἀπὸ τὸν καλ-

λίτερο κόσμο. Τοὺς ἀρθρονούς, τοὺς γλυκεῖς καὶ λεπτοὺς στύχους των, ποὺ μόνον μὲ τοὺς στίχους τῆς «Λεξάντην νετὲ Σιέλκα» τοῦ Οὐγκώθη μποροῦσε κανεὶς νὰ τοὺς παραβάλῃ, υπεδέχησαν, ἀπὸ τὶς πρωτεῖς σκηνῆς, ἀτέλευτες ἐπευηρμίες ἐνθουσιασμοῦ. 'Απὸ τὸ τέλος τῆς πρώτης πράξεως, ή ἐπιτυχία πήγε τὸ χαρακτῆρα θυμάμβων.

— 'Εμπρόσθ, καλοὶ μυσ φίλοι! Χιτσπάτε, σπάτε τὰ χρέα! ξεφωνοῦσε ὁ Σενεσάλ, ἐνῷ κατέβαινε ἀργά-ἀργά ή αὐλαία... Καὶ ὅμως ἀφίστατε τὸν Φιρμέζ νὰ πειάνῃ τὴν πείνας!... Τότε ποὺ ζύσε, δὲν βρέθηκε οὔτε ἔνα θέατρο γιὰ νὰ παίξῃ τὸ ἔγο του!... Χειροκροτεῖτε, λατρεῖτε, μουνούτε! Είναι πειδεθεόντως καὶ δεῖν θὰ ξανακάνῃ ἀλλοὶ εἰνα τέτοιο ἔργο!...

— «Ησανε λουπίν πολὺ δυστυχή; δ Φιρμέζ; ρώτησα τὸ γηραιό καλλιτέχνη στὸ πρότο διάλειμμα, γιὰ νὰ τοῦ υπενθυμίσω τὴν υπόσχεσι, ποὺ μούχε δόσει.

— «Οταν πρωτογνώνιστο τὸν Φιρμέζ, -είμαστε τότε καὶ οἱ δύο 25 χρονῶν-είχε ἀρήσει τὰ νομικά ποὺ σπουδάζει γιὰ νὰ ἐπιδοθῇ στὴ λογοτεχνία. Μὲ τὸ σπήλαιο του βρισκόταν σὲ διάσταση καὶ είχε κυριεύη ἀπὸ μὲ ισκονομικὴ στενωχρία πολὺ μεγάλη. Αλλὰ στὴν ήλικια αὐτή διασκεδάζει κανεὶς μὲ δόλια καὶ μὲ τὴ φτώχεια ἀκόμα. 'Εκτὸς τούτο τούτερον πώς δ Φιρμέζ είχε γονεῖς πλουσίους καὶ δὲν ἐδίσταζαν οἱ φίλοι του νὰ τὸν δανείσουν ἡμέρους-κάποια. Ο 'Οκτάβιος Φιρμέζ, ήταν τότε τόπος μια ψυχροφο μελαχρινὸ παλληλάρι καὶ είχε μεγάλες ἐπιτυχίες στὶς κοιζέττες του Καρτούν Λατέν. Ετσι γνώρισε καὶ τὴν Κλεμάντ...

Πόπος; φωνάζει, διακοπότοντας τὸν Σενεσάλ... Η Κλεμάντ, αὐτὴ ἡ γηροῦλα πούν...

— Ναι, ναι, ἔξηκολονθησε δ καλλιτέχνης, καὶ, γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀληθεία, η φτωχὴ Κλεμάντ, ἔκεινη τὴν ἐποχή, δὲν ἤτανε καὶ περιοπῆς γυναίκα. Μὲ τὰ είλεσο τῆς δύμως χρόνια τὸ σῶμα της είχε τὶς πειδὸπλατικές γραμμές καὶ κάτω ἀπὸ τὰ πλούσια καυστανά μαλλιά της, μὲ τὸ δόλμαρο τῆς μάτια, ρίχνανε τὰ πειδὸπλατικά μεταξύ της κάρι τὴν ἔκανε νὰ φαίνεται σάν ψωδοφη 'Αγγίθια... Αλλὰ δυστυχῶς ὁρφανή, πεταμένη στὸ λιθόστρωτο τοῦ Παρισίου μὲ ὄρεξες πολλές καὶ μὲ ἔνα ἐπάγγελμα, ἀπὸ τὰ γυναικεία είκενα, ποὺ δὲν είνε... Τέλος τὶ νὰ σᾶς πῶ, δ 'Οκτάβιος είχε σχετισθή μαζί της στὸ Πράδο, ἀλλὰ χώρισαν ἔπειτα τὰ ξανάφιασαν κι ἔπειτα πάλι χώρισαν, δταν, μιὰ βραδεά ποὺ μπαίναμε μὲ τὸν 'Οκτάβιο στὸ συνηθισμένο μας καρφενεῖο, βρήκαμε τὴν Κλεμάντ καθισμένη σ' ἔνα ζεστὸ πιοτό καὶ ἔτρεψε ἀπὸ τὸν πυρετό. Ο 'Οκτάβιος τὴν λυπήθηκε, τὴν ἔβιλε σὲ ἔνα ἀμάξι καὶ τὴν πῆγε κείνον τού. Τὴν περιποτήσατε σὰν ἀδέλφη τού ἐλέουν καὶ δταν ἐθεαπεύθη δὲν τὴν ἔδιωξε τειά... Απὸ τότε 20 χρόνια ἔζησε μαζί της.

— Πῶς;... δ Φιρμέζ!... «Ενας ποιητής!... Μ' αὐτὴ τὴν κόρη!

— Τὸ κορίτσι αὐτό, φίλε μοι, ἤτανε σὰν φτωχὸ παιδί τοῦ δρόμου καὶ τῆς φύσεως, ποὺ ἔκανε ἀνοησίες σὲ ἡλικια 20 χρονῶν, δπως κάνουνε τὰ πουλιά τὸν 'Αποιλή, ἀλλὰ η καρδιά της ἤτανε καλή, λεπτή καὶ ειλικρινής καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη, ποὺ ἔτρεψε στὸν 'Οκτάβιο, τὴν ἔκανε νῦν καὶ καλλιτεχνη, ἡ πειδὸπλατική της στὴ γονιά πούν...

— Καὶ μιὰ γειδονοφωλα φηλάσσεται τὸν Νάσθρα κτισμένη φάλλει τὸ λόχα εἰς 'Υγίστοις. **Γ. Δροσίνης**

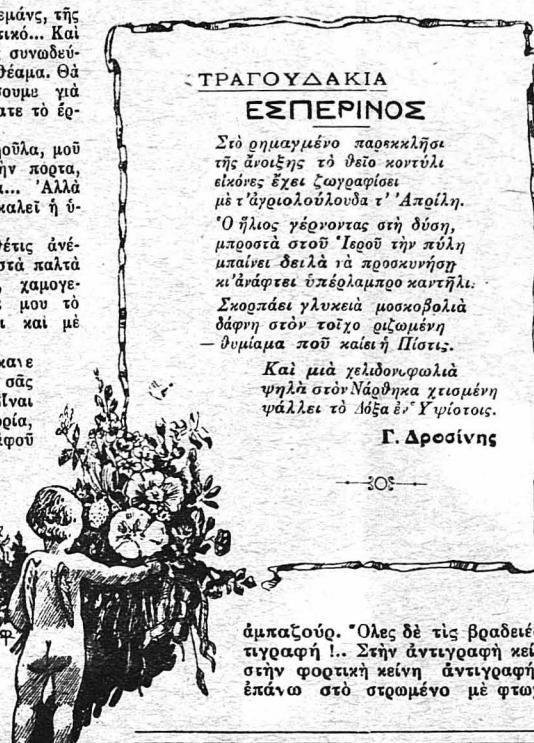
— ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ
ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Στὸ γημαγμένο παρεκκλῆση τῆς ἀνοιξης τὸ δεῖο κοντύλι είλεντες ἔχει ζωγραφίσει μὲ τὸ προτολούσιον τ' 'Αποιλή. 'Ο ήλιος γέροντας στὴ δύση, μπροστά στὸν 'Ιερού τὴν πύλη μπαίνει δειλά ἐπάροσην κατηγόρησης καὶ ἀπάρτεις ὑπέρλαμπο παντητῆς. Σκορπάει γλυκεά μοσκοβολιά δάρητη στὸν τούχο μικρωμένη -θυμίαμα ποὺ καιεῖ Πίστις.

Καὶ μιὰ γειδονοφωλα φηλάσσεται τὸν Νάσθρα κτισμένη φάλλει τὸ λόχα εἰς 'Υγίστοις.

— ΖΟΣ —

ἀμπαζούρ. «Ολες δὲ τὶς βραδείες, ως τὶς φωτική κείνη, που τὴν πλησιωνότανε μὲ τὸ κιλογράμμα, στὴν φωτική κείνη, ἀντιγραφή, ποὺ τὴν κανεὶς μηχανική καὶ γογγοφα

αὐτὴ ὁ ποιητὴς ἀνὴ τὰνε μόνος. Ἀλλὰ εἰχε κοντά του αὐτῆ τὴν κόρην τοῦ λεοντοῦ, ή δοπίοι υψηλὸς τὸ ἐπάγγελμα της, για τὸ κερδότην λιπάσκων τὸ λαχανικά για τὸ βραστό, τὴν χωρὶη καὶ γλυκειά
αὐτὴν ὑπαρξεῖ, ποὺ ἡτανε θαρροστέα, σάν χωρική στὸ θέρισμα καὶ μι-
νιούν καὶ νόστιμην, σάν μάζικανα τοῦ Ἰν-Πάρκου! Είχε κοντά του τὴν
γυναικαναίτην, τὴν ίδιον ἡρωικήν, ποὺ έπι δέκα χρόνια ποτὲ της δέν
πρόφερε τὴν περιθηπη φρόσην «Δὲν ἔχω πειά μιὰ σύμπα νὰ φρέσ-
ει! ...». Τὴν ἔγγειανα αὐτὴν φίλη, ή ὅποιας κατέ λίγο, δυταν
τε σκυμψένους πάνω στὴν ἐκνευφιστική του ἔχαρσία, πήγαινε νὰ
τοῦ κατιδέψῃ λίγο τὰ κατεβασμένα του μαλλιά καὶ νὰ τοῦ δώση
τὸ δροσιστική της φιλι. Καὶ ἀν δὲν τούμενε, παρὰ λίγος καρδος
για πάνω, κομμάτωνε τοιλάχιστο πάνω σὲ μιὰ καρδιά, για τὴν δ-
ποιά ἡτανε βέβαιος...

— Γιατί δὲν τὴν νυμφεύθηκε ὑστερα ἀπὸ τόσων ἐτῶν ξων
χοινή;

— "Εδώ είνε όλη η ιστορία..." Ο Οκτάβιος ήγαπατό, έλατρεντό, άλλα δὲν άγαπουσε. "Ενα μόραι πρωτό «**εράκι**» στατέρας του πεθαίνει Εσφακιά και τις άστενει 200.000 φράγκων ληπονομάμα... "Α! δὲν στάθηκε άχριστος! Ή Κλεμάντ φύρεσε διαμαντένια κουμπιά σ' αυτά της και μιωρός όμοτες στα καλλιγάμια κοριμ της. "Ο Οκτάβιος ήθελε να ζήση λαγάκι, να δηκούσαρε... και ήταν φωνικό. Τα πρώτα του ποιήματα τά «**Ηρωικά**», που τάχαν τόσο άνοητος και κτηνιατρός άπαρονή τότε, έκεινοι πού σημέρα τά χειροφορούν, είχαν έκτιμηθή από τοὺς πραγματικούς ποιητάς, οι οποίοι τότε καλούσαν στα σπίτια των, τὸν παέσφισαν σε δριομένα κέντρα ευκολά καί, σάν νόστιμος νέος πού ήταν, άν και λίγο κουρασμένος, θρεσε στις γυναικείς, εις τις όποιες είχε και μεγάλες έντυσες. "Α! τὴν φτωχή Κλεμάντ, είνε δλλθεία τὴν ἀπάτησε αἰσχρός. Μά θά μου πηγε... δὲν ιπέφερε δά τη διαγνώγη του αὐτῆς; Τούλαστον δὲν άφηκε να φανῇ ποτὲ τίποτα. "Άλλος τε ο καθερητής της, θά της τῶπε πώς είχε μαραθῆ πειδί μέσα στά χρόνια τῆς φτωχείας και Επειτα, δόσε περιοδισαν τὰ χρόνια, ή τρυφερότης της για τὸν Οκτάβιο είχε πάρει, τὴν ἐπιεικαία έκεινή, τὴν σχέδον μητυνή, πού συγχωρεῖ τις ἀδύναμιές τοι ἄγαπημένον προσώπου.

* * *

Ο καιρὸς περνοῦσε καὶ ὁ Φιρμέζ, ποὺ δὲν είχε παρὰ μερικές τοῖχες δάποντα στὰ μαλλιά του, παρ' ὅλα τὰ 40 χρόνια, ἔξακολουθούσης νὰ διασκέδαζῃ καὶ νὰ παρηγορεῖται γιὰ τὶς λογοτεχνικὲς του ἀπαγορεύεις. Ένα καλοκαρινὸν δῶμας βρέθην, ποὺ ἐμμένεται μερικοὶ φύλοι στὸ σπίτι του Φιρμέζ, ἔξαπλα δὲ Ὁκτάβιος λιτοθύμημας ἀπάνω στὸν καναπέ του. Συνῆλθε πολὺ ἡρόγονα, ἀλλὰ ἔκανε τὴν πτωχὴ Κλεμάν νὰ ἀνηγγήσῃ πολὺ. Κάποιος δὲ γιατὸς φίλος μας, ποὺ τὸν ἔγινατο, διέγνωσε σοβαρώσατο καιδικὸν οὐρηματα. Η ἀρρώστεια τοῦ στήθου ἀχρί δὲν προώθευσε πολὺ. Ο Φιρμέζ, συγκινημένος βαθειά ἀπὸ τὴν ἀφοσίωσι καὶ τὶς περιτοκήσεις τῆς Κλεμάνης, μιὰ μέρα ποὺ ἔτρωγα μαζί τους στὸ σπίτι μοιπὲ :

— Ξέοις τί ἀπορασίσαμε, ή Κλεμάνς ω' ἔγω ... Ζοῦμε μαζὶ 20 χρόνια και δὲν είμαστε στεφανωμένοι, πρόμακα πολὺ ἀνότητο ... Γι' αἴτοι, μάζα ἀπό τις μέρες αὐτές, θαῦθις νὰ μᾶς πάρεις, μαζὶ μὲ τρεῖς φίλους· θὰ πάμε νὰ κάνουμε γάρ γινόμενο στο Δημαρχείο και στὴν ἐκκλησία και θὰ γυνώσουμε νἄ τιμας πάτη.

— Μπράσιο, είπα, κυττάζοντας την Κλεμάνς, της όποιας τὰ μάτια γιόμισαν δάκρυα.

— Πόσο είνε καλός ὁ Οκτάβιος μου, είπε μὲ μὰ βαθειὰ συγκίνηση... Δέν θέω νὰ γίνη ή τελετή, παρὰ δταν γίνη τελείωσα καλά... *Α! Ετσι είνε!...* «Έχω την άξιωσά ὁ σύζυγός μου νάναι δμοφος, δταν θά με πάτη στόν παπά!»

« Αλλοίωναν! » Υεστέρα ἀπό 15 μέρες δὲ Οκτάβιος ήταν στό χρεββάτι γιάν νά μή ξανασηκωθή πιά! Μιά κόπτικης ὑπερθρόνική, που τούρθε ἀπό το τελευταίο του βιβλίο, τὸν ἀποτελείωσε. « Όλους οὺ φίλους του ἐλυποῦντο προκατθρόβικώς γιάν τό βέβαιο του θάστο, ἀλλά ἔγω, συμμερζόμενος τή λύπη του, σκεπτόμουνα ἐπίστης καὶ τήν σύντροφο δῆλης του της ζωῆς, τήν καλή Κλεμάν. » Ή ἐπιτο-
λαύτης τοῦ Φιλέων δὲν θά τὸν ἄφην νά σκεφθῇ γιάν τό διάδημη. « Απεφάσισα λοιπόν νά μιλήσω γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, στή φωτιχήν ναίκαια, ἀλλά ἀκείνη, ἀπό τίς πρότες μου λέξεις, ἐπεσε μὲ λυγμούς στήν ἀγκαλιά μου. »

« Ποτέ, Εσφωνήσε, ποτέ, μὲ έννοείτε, Σενεσόλ ; Ποτέ δὲν θὰ μπορέω ναχώ τὸ θάρρος αὐτὸν !.. Νά τού θυμήσω τὴν ὑπόσχεσί του ;... Ἀλλὰ θάτανε σάν να τοῦδινα νά καταλάβῃ πώς είναι χαρένος πειά.. Οὔτε ίδεαν ἔχει ἀπό τὸν κίνδυνο ποὺ τῶν ἀπειλεῖ, φίλε μου, νομίζει πός θάνε στὸ πόδι τὴν ἄνοιξη, πλάθει ἐνα σωρὸ δινεια μὲ τὴν φαντασία του.. Και ὁ γιατοδός μοῦδοκε τὴν πτυπίδα πως ἔτοι θά είνε νάς τὸ τέλος και πός θάχει μονάντα πολὺ γλυκόν.. "Αν τοῦ μαλήσω γά τὸ γάμο αὐτόν, θά ἐπισπεύσω τὸ θάνατο του, θά τὸν σκοτίωσω !.. Ποτέ, σᾶς είπα, ποτέ !.. δ ! γνούζω τι μὲ περιμένει !.. Οὐ κλαρούσομό θα μιδώσουν, θά βρεθῶ στη φωτεία και στην κακομοιά.. "Ε, διταν τὸν χάσα, δὲν θάχω πειά ἀνάγκη ἀπό τίποτε !.. Δὲν είνε φρόνιμο ;.. Δέν είνε λογικό ;.. Μά ητανε ἔκεινος λογικός, ητανε φρόνιμος, διταν, φτωχός ἀκόμα σπουδαστής, μὲ έφερε πούν πέθανα, στὴν κάμαρά του, στὸ ξενοδοχεῖο, μέμενα, μιά γυναίκα τοῦ δούρου,

καὶ μὲ περιποιήθηκε σὰν μιὰ Παναγία;... Μπροστά γά τὸ καυστήρω,
Σενεσάλ!... Ποτὲ δὲν του πρόσεξουν λύπη, οὐδὲ τὴν παραμυθική
έγνοια! Καὶ ἀφοῦ εἶναι καταδίκασμένος, ἔκεινο ποὺ ζήτω, μὲ
τὴν προσευχή μοι ἀπ' τὸ Θεό, εἰνε νὰ πεθάνῃ στὴν ἄγκαλα τῆς
γηραιάς του φίλης, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, βλέποντάς με νὰ χα-
μογελά!»

Και πέθανες ἔτσι, νέοι μου, πρόσθετες ὁ γηραιός γλύπτης, μὲ ἀπλωμένο τὸ χέρι του στὸ μπράτσο μου, ποὺ ἔτερεις ἀπὸ συγκινήση... Καθ' ὅλο τὸ δίστημα τῆς ἀρρώστειας του, ποτὲ δὲν μ' ἀφέτης ἡ Κλεμάντ μονάχο μαζὶ τοῖς... Ἡπαύ πάντας ἔξει λικετώνουσα μὲ τὰ μάτια του, νὰ μη πῶ τιποτα. Καὶ πλήρωσε μὲ μιὰ περιουσία τὴν λυπητερή χαρᾶ νὰ γλυκάνη τὴν ἀγωνίαν ἐκείνου που ἀγύρουσα καὶ ποὺ ἡγοτόνησε ἀπαγνῶντας την μὲ ἀλλες ἀπὸ τὴν ἐπλο- μένη τοῦ θανάτου του, οἱ πρότυχοι συγγενεῖς του, οἱ ἐπαρχιῶται, οἱ κληρονόμοι... Ὁ! οἱ χωρικοί! φώναξε ὁ Σενεάλ εἰς τὸ μέλλον δὲν θὰ τοὺς καραπούσιμε—αὐτὸς είνεις θάνατος εὑγένης γι' αὐτοὺς—αλλὰ θὰ βροῦταις, γαϊ, θὰ ἐφεύρων ἔνω, γιὰ νὰ τοὺς σκοτώνουν, αιὰ μηχανγή ποὺ νὰ τοὺς κόβῃ τὸ πόδια ἀπὸ πίσω... Ἐ, λοι- πόν, οἱ χωρικοί αὐτοῦ, οἱ κληρονόμοι του Φωμές τῆς φρέσκηναν χωρὶς οἴκτο, τὰ πήραν δακὶ καὶ σάρωσαν τὴν Κλεμάντ μαζὶ μὲ τὶς βρούμες τοῦ σπιτιοῦ ποὺ ἀδειάζαν... Τὴν νοιάσθηκαν, είνει ἀλλήθεια, δὸ Βοργιάτι, ὃ δραματικὸς συνγραφεὺς τῆς ήρωες αὐτή τήτη θέσι ποὺ ἔχει τόρδα δὲν είνει ἀκετό γιά νά ξῆ.. εὐτυχῶς, ἐπιτέλους... ἐπι- τέλους ζει.

— Καὶ νῦν σκέπτεται κανεῖς, ἐπανέλαβε χυτωπίας τὸ μέτωπό του πῶς, ἵνα ἡ φωνὴ γυναικαῖς αὐτῆς δὲν είχε στην καρδιά της τέτοια λεπτότητα, θά την λέγανε σήμερα κνημάτων Φιόμετός, καὶ καθόνταν ἔκει στὰ πρώτα καθίσματα καὶ ταφράκα θάρχονταν νὰ τὴν κοπιλιμεντάρουν, ἐνώ τώρα είνε στὸ διάδρομο καὶ ταξινομεῖ τὰ παλτά καὶ τὰ μπαστούνια. Ἀπόψε τοῦλάχιστο εἶνε εὐθυγάχης, ἀκούει ποὺ κειροκροτούν τὸ δύνομα τοῦ 'Οκτωβρίου τῆς καὶ τοὺς διαφορούς στίχους, ποὺ δὲν τοὺς ἔγγονει, ἀλλὰ ποὺ τὸν θυμαζεῖ χρωῖς νὰ τοὺς ἔγγονει. Καὶ αὐτὸς εἶνε ἴσως τὸ μεγαλείτερο πρᾶπαν σὸν κόρμουν αὐτὸς λέγεται Πίστις... «Ε, λοιποῦ, θέλω σήμερος νὰ εντυχία της νύνει πλήρης... Κάθε στιγμή δειπνεῖ στὸ σπίτι μου καὶ δίνων ἐντολή να σερβίρουν τὸ φαγητὸ στις 6 γιὰ νὰ προλαμβάνην νάρχονται στὸν δρόμο νατά, στὸ θέατρο... ἀλλὰ ἀπόψε θά την πάφο σὲ νά φυγεῖσθω, δύπιστας τόκανε ό 'Οκταβρίου σὲ κάθε επαρχίη της ἔργου του, καὶ θὰ μιλήσουμε γιὰ κείνων ως τις δυδὸ τὸ πρωτ. 'Αλλά, ας πάψωμε γιατὶ θάρχιση ή δεύτερη ποιέεις.

Τὸ ιδίο βράδυν βρέθηκα στὸ καφενεῖο «Βολταΐος» κοντά σὲ μὰ παρέα ἀπὸ γεαρούς μαθητᾶς τοῦ σχολείου τῶν «Καλῶν Τεχνῶν» καὶ διεσκέδασα πολὺ ἀπὸ τὴν καταπλήξιν τούς, ὅταν εἶδαν γὰ μαπίν καὶ νὰ δεινούντεται πόρος τὴν σκάλα πούνε τὰ ίδιατερα δωμάτια, ὁ ἔνδοξός τι ν καθηγητῆς κ. Σενεσάλ, μέλος τοῦ Ἰνστιτούτου καὶ ἀξιωματικός τῆς λεγεωνὸς Ιῆς τι μῆς, κρατιώντας στὸ μπράτσο τὸν μὰ γριούτα μὲ σκουψίτσα, ποὺ τὴν ἀναγνώρισαν πᾶς ήταν ἡ μαράκλεμάντς, ταξιθέτις στὸ «Ωδείον». Πελεράδ μονῶν δριψιών—ἡ γιὰ νὰ μιλάσσω ποὺ πραττά—πλευροῦ κύρτου.

И Е П О В А

**Εօμα τὶ δάση ἀπὸ φωλιές,
πέροι ξερὰ τ' ἀμπέλια·
κι' ἄγ τ' ἄπλερο τραγοῦνδι τους
σκοιοποῦντι φτωχὰ γαρδέλια*

Γύνω στὸν κάματο σκυφτὸς
ποὺ σπέρνει ὁ ζευγολάτης,
ἡ καλιακούδα στὸ βραχὺ^ο
τὸ πυλύει οἴκασμά της.

MEΛ

*Ψηλὰ χιονίζει στὰ βουνά
καὶ γύρω ἡ πάχνη ἀπλώνει...
Καὶ κάτου ἀπὸ τὸ σάβανο,
εἰοὺς κούνι τὴν περιζώνει.*

*"Η μάρα ή γῆς στὸν κόρφο της
κλωθεὶς βουβὴ τὸ στάδι,
τὸν Μάνη τὴν χειροσοδάλοσσα,
τῶν κάμπων τὸ καμάρι.*

† Κ. Χατζόπουλος

ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΟΥΔΑ

*Εἶνε ωδαῖο τὸ πρόσωπό σου,
ἀγκαλὰ μελαχροιτό,
μῆτες χάνει, βεβαιώσουν,
ἔτι θέλγητρο γι' αὐτό.*

*Είσαι κρίνος, ἀλλ' ή φύση,
πλάθσιτάς σε, ω λυγερή,
τὴν ἀσπράδα σῶχει κλείσει
μέσο', στὴν δύμορφη ψυχή.*

† Γεωργίας Μαρκοπούλου

Στὸ “ΜΠΟΥΚΕΤΟ,, προσεχέστατα

Πώς δηλητηριάζεται ή ανθρωπότης. 'Η κοκαΐνη, ή μορφίνη, τὸ δόπιον! 'Η ιστορία τῶν Δηλητηριῶν. 'Η χερήσις των. Τί γίνεται στην Εὐρώπη καὶ στὰς Ἀθήνας κ.τ.λ. κ.τ.λ.